

Kız ve Küçük Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Her cumartesi sabahı, kız annesiyle birlikte hayvan barınağına yürürdü. Barınak, yeşil kapılı küçük bir binaydı ve bahçesi vızıldayan arılarla doluydu. İçeride köpekler havlar, kediler sıcak güneşte gerinirdi. Kız orayı çok severdi. Hardal sarısı kazağını ve kırmızı kanvas ayakkabılarını giyer, cebinde küçük bir ödöl maması torbası taşırdı.

Son odada, ahşap bir kapının arkasında, çok küçük bir kedi yaşırdı. Kedinin koyu çizgili, yumuşak gri tekir tüyleri, beyaz bir göğsü ve minik çoraplar gibi beyaz patileri vardı. Kocaman yeşil gözleri ve uzun, ince bir kuyruğu vardı. İnsanlar yaklaşıncı küçük kedi köşeye kaçar ve bir sepetin arkasına saklanırdı. Hiç dokunulmak istemezdi.

Kız dizlerinin üstüne çöktü ve köşeye baktı. Elini uzatmadı. Kediye uzanmadı. Sadece küçük kedinin nefes alışını izledi. Kısa siyah küt saçları yuvarlak yanaklarına düşüyordu ve koyu kahverengi gözleri sakin ve sessizdi. "Merhaba," diye fısıldadı yumuşacık. Kedi bir kez gözlerini kırptı, sonra burnunu kuyruğunun altına soktu ve saklanmaya devam etti.

Ertesi gün kız yine geldi. Bu kez evden yumuşak bir battaniye getirmişti. Maviydi, sıcacıktı ve odasının kokusunu taşıyordu. Battaniyeyi köşenin yakınına, ne çok yakın ne çok uzak, düzgünce katlayıp yere koydu. Sonra bağdaş kurup hareketsiz oturdu. Yeşil saç tokası ışıktta parıldadı. Bekledi.

Bir barınak görevlisi gülümsedi. "O kedi çok utangaç," dedi. "Herkesten saklanıyor. Zaman alır." Kız başını salladı. "Benim zamanım var," dedi. Ve oturdu. Sessizce bir şarkı mırıldandı ve güneşte uçuşan tozları izledi. Küçük kedi köşesinde kaldı ama bir kulağı onun sesine döndü.

Günlerce kız barınağa gitti. Hep aynı yerde, mavi battaniyenin üstünde oturdu. Hiç uzanmadı. Hiç acele etmedi. Bazen yumuşak bir sesle kitap okudu. Bazen sadece mırıldandı. Küçük kedi kocaman yeşil gözleriyle onu köşeden izledi, sessiz ve meraklı.

Bir öğleden sonra bir şey değışti. Kız şarkısını mırıldanırken sepetin arkasından minik pembe bir burun çıktı. Sonra iki yeşil göz. Sonra iki beyaz pati. Küçük kedi yavaşça, dikkatlice başını uzattı ve doğrudan kıza baktı. Kız kıpırdamadı. Neredeyse nefes bile almadı. Kalbi güm, güm, güm attı.

Ertesi gün kedi battaniyeye doğru küçük bir adım attı. Sonra bir adım daha. İnce kuyruğu yumuşakça sallandı. Kız taş gibi hareketsiz kaldı, yumuşak gülümsemesiyle gülümsedi. "Sorun değil," diye fısıldadı. "Daha yakına gelebilirsin. Ben hiçbir yere gitmiyorum." Kedi havayı kokladı, sonra battaniyenin kenarına oturdu ve beyaz patilerinden birini yaladı.

Her ziyarette küçük kedi biraz daha yaklaştı. Önce battaniyenin kenarına oturdu. Sonra battaniyenin üstüne oturdu. Sonra kızın kırmızı kanvas ayakkabılarının yanına oturdu. Kız sabırlı olmayı öğrendi. Sessizliğin bir tür sevgi olduğunu öğrendi. Kediye uzanmasına gerek yoktu. Sadece oturup beklemeli ve kedinin seçmesine izin vermeliydi.

Yağmurlu bir öğleden sonra küçük kedi doğruca kıza yürüdü. Kazağını kokladı. Parmaklarını kokladı. Sonra sıcak başını eline dayadı ve mırıldanmaya başladı. Mırıltı minicikti, vızıldayan bir arı gibi. Kız yumuşakça güldü. Her yeri ısındı. Küçük kedi onu kendi kendine seçmişti.

Barınak görevlisi kapıya geldi ve gülümsedi. "Vay canına," dedi, "o kedinin bunu yaptığını hiç görmemiştim. Sana gerçekten güveniyor olmalı." Kız yanına kıvrılmış küçük gri kediye baktı. "Onun sadece sessiz bir yere ihtiyacı vardı," dedi kız. "Ve bekleyen birine." Görevli başını salladı. "Ve sabırlı birine," dedi.

Kız ertesi gün küçük mavi bir tasma getirdi. Üzerinde minik gümüş bir zil vardı. Tasmayı uzattı, küçük kedi kokladı ve hareketsiz oturdu. Tık! Tasma takıldı. Zil cingıl cingıl çaldı. Kedi kocaman yeşil gözlerini kırptı ve daha da yüksek sesle mırıldandı. Kızın dizine sürtündü ve durmadı.

Ertesi cumartesi kız ve annesi evrakları doldurdu. Küçük kedi eve geliyordu. Kız kedi sepetini çok dikkatli taşıdı, adım adım, ta arabaya kadar. Kedi küçük pencereden dışarı baktı ve bir kez miyavladı. "Endişelenme," dedi kız. "Evde senin için sessiz bir köşemiz var."

Evde kız yatağının yanında sıcacık bir köşe hazırladı. Mavi battaniyeyi serdi. Yumuşak bir yastık ve küçük bir su kabı ekledi. Kedi sepetten yavaşça çıktı. Battaniyeyi kokladı. Sonra küçük gri bir daire şeklinde kıvrıldı, beyaz patilerini altına soktu ve yeşil gözlerini kapattı. Kız yakınında oturdu, sessiz ve mutlu.

Şimdi kız ve küçük kedi en iyi arkadaşlar. Kedi onu her yerde takip ediyor. Kız kitap okurken kucığına oturuyor. Geceleri yanında uyuyor ve sabahları gerinirken minik zili cingıl çalıyor. Bazen kedi hâlâ saklanıyor ama her zaman geri çıkıyor. Güvende olduğunu biliyor.

Kız önemli bir şey öğrendi. Dostluk zorla tutmaktan gelmez. Sabırdan ve sessiz, güvenli bir yerden büyür. Biri utangaçsa, yakınına oturup bekleyebiliriz. Hazır olduklarında bize gelmelerine izin verebiliriz. Kız ve küçük kedi böyle arkadaş oldular. Ve minik zil hâlâ cingıl, cingıl, cingıl çalıyor.